

Laura Casanovas i Borrell

Captatio benevolentiae

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2013

Col·lecció Binària · Premis Castellitx · PC-2013-N-R-0265-0206

© del text: Laura Casanovas i Borrell

© de l'edició: Ajuntament d'Algaida, 2013

Coberta, maquetació i disseny de la col·lecció: Bartomeu Salas Mascaró

Coordinació editorial: Bartomeu Salas Mascaró

Ajuntament d'Algaida

C/ del Rei, 6 · 07210 Algaida (Illes Balears)

Tel.: 971 12 50 76 · 971 66 56 79

ajuntament@ajalgaida.net

premiscastellitx@ajalgaida.net

biblioteca@ajalgaida.net

www.ajalgaida.net

Queden totalment prohibides, sense l'autorització per escrit dels titulars del copyright, qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació, total o parcial, d'aquesta obra.

Laura Casanovas i Borrell

Captatio benevolentiae

*Rosa d'Or de la Pau de Narració Curta
dels Premis Castellitx*

ALGAIDA, 2013

LAURA CASANOVAS I BORRELL

Em dic Laura Casanovas i vaig nèixer l'any 1973 en un petit poble del Pirineu català que es diu La Seu d'Urgell. Ja de ben petita m'agradava molt llegir i potser per això als divuit anys vaig anar a Barcelona per estudiar filologia catalana. La ciutat em va enlluernar tant que m'hi vaig quedar molt de temps i només en vaig marxar per anar a viure tres anys a Alemanya.

He treballat de coses ben diferents i algunes m'han agradat molt i d'altres no tant: he fet de lexicògrafa, de venedora de pisos, de botiguera de llaminadures, de bibliotecària, de professora de català, castellà i francès per a adults i segur que encara m'oblido d'algun ofici ocasional. Fa quatre anys vaig abandonar la ciutat per tornar al Pirineu i ara visc en un poblet que es diu El Ges i és tan minúscul que només surt als mapes molt detallats. Cada dia, però, agafó el cotxe i me'n vaig a la civilització, a Andorra, on treballo de professora en un centre d'autoaprenentatge de català. Tinc dos fills preciosos, un home que estimo molt, dos gossos simpàtics però que em fan empipar sovint i dues grans passions: la lectura i l'escriptura. Vaig començar a escriure contes fa uns quatre anys i he

participat en alguns premis literaris, algun cop amb bona fortuna. Escric perquè escriure i llegir són les dues coses —confessables!— que m'apropen més a aquell sentiment difús i incert que anomenem felicitat.

La narració *Captatio benevolentiae*, de Marta Casanovas i Borrell, fou guardonat amb la Rosa d'Or de la Pau al XXXVII Premi de Narració Curta dels Premis Castellitx 2013. En foren jurats Pere Fullana Puigserver, Gabriel Janer Manila, Pere Mulet Cerdà i Antoni Vidal Ferrando.

Captatio benevolentiae

*Si escoltes quan et parlen, acabaràs per parlar
tu també. És una advertència.*

JOAN FUSTER

L'ANY PASSAT EM VAIG ENAMORAR de dos homes. Això mateix dit per una altra potser no seria cap gran novetat, estic segura que hi ha moltes dones que ho podrien afirmar de qualsevol any de la seva vida sense que els tremolés la veu, però no és el meu cas. Jo feia trenta anys que no m'havia enamorat de ningú i de cop i volta, sense venir a tomb de res, l'any passat em vaig enamorar dues vegades. No alhora, això ja hauria estat excessiu pel meu malmès estat d'esperit, no, primer em vaig enamorar de l'un i després de l'altre, seguint un implacable ordre cronològic i fins i tot alfabètic perquè el primer es deia Ármann Ásgeirsson i el segon Rachid Yahami.

Sóc una dona alta i prima de cabells foscos i pell clara. Jo em miro i em remiro al mirall —sóc molt presumida— i em trobo bonica, mal m'està de dir-ho, però sovint penso que deu ser perquè em miro amb bons ulls ja que els fets semblen demostrar que no hi ha massa altra gent que m'hi trobi. Bé, sí, tinc un parell d'amigues d'aquelles que tenen l'estrany costum de dirigir-se'm dient-me «guapa» i en algunes botigues de les que sóc bona clienta també m'ho diuen sovint, tot i que sospito que a les bo-

tigues m'ho diuen perquè no es recorden del meu nom. Però és que el meu nom no és del tot fàcil de recordar, em dic Leuvidis.

Aquest nom tan original el dec al meu pare, a qui com que ja era molt vell quan jo vaig néixer i va morir quan jo tenia pocs mesos, no vaig tenir mai ocasió de preguntar-li com s'havia atrevit a fer-me una cosa així. Però pel que sé d'ell, era un home decidit que s'atrevia amb tot, com ara a deixar embarassada una seva alumna de literatura medieval de tan sols divuit anys quan ell ja en tenia setanta-dos i estava a punt de jubilar-se. D'aquest embaràs extemporani perpetrat a les dependències de la càtedra de llengües romàniques de la Universitat de Barcelona en vaig sortir jo, així que ben mirat el nom de Leuvidis tampoc no està tan fora de lloc. Quan jo vaig néixer el meu pare era massa vell i la meva mare massa jove, són coses que passen. Hi ha qui neix amb un pa sota el braç, d'altres amb la flor al cul, uns amb una sabata i una espadenya i jo amb un pare vell com els camins i una mare cap de pardals, gent jove pa tou. Tot això m'ho deia sempre la iaia Marcel·lina, que era una dona molt sàvia però com que només parlava amb refranys i sentències, de vegades calia un diccionari de girs idiomàtics per saber de què dimoni estava parlant.

Potser me n'estic anant massa enrere parlant de la iaia Marcel·lina i tot per explicar què em va passar l'any passat... però, qui sap quan comencen les històries? En quin moment de la vida has pres el camí que t'acabarà abocant per bé o per mal allà on ets ara i no a cap altre lloc? Tinc trenta-nou anys. És una edat estranya, algú em va dir un dia que és una edat absurda. Jo no sé si és absurda o no, entre altres coses perquè no sé què significa exactament aquest adjectiu, del que sempre he pensat que està sobrevalorat. Però sí que és que és una edat lletjota, de «*quiero y no puedo*» que diria la iaia, una edat que quan la dius sempre queda la suspicàcia que estàs mentint i que en realitat ja tens quaranta anys —o més!— però que et negues a reconèixer-ho i voldries quedar-te als trenta però com que ja tens alguna arruga i saps que no colarà, no goses del tot i dius que en tens trenta-nou. És la típica edat que hi ha gent que manté durant set o vuit anys sense que els tremoli el pols de tant incerta que és. Una edat en què hi ha gent que està fantàstica i gent que fa pena de veure, així que pot escaure a tothom.

Una edat que com que la majoria de gent que diu que la té està mentint és una edat suspecta, pendent d'aprovació, una edat que genera desconfiança.

Com que el meu pare era tan vell que va morir quan jo encara no tenia un any i la meva mare era tan jove que un cop va enviudar als dinou anys va pensar que era una gran idea agafar els diners de l'herència i anar a estudiar literatura francesa a la Sorbonne, em vaig criar amb la iaia Marcel·lina que en realitat era la meva besàvia perquè la meva àvia-àvia, la Judit, també voltava descarrilada pel món, alguns deien que casada amb un banquer de Connecticut i altres que fent de fulana en un hotel de Las Vegas, havia sentit de tot, però com que no l'havia vist mai i tant a la seva mare com a la seva filla semblava que tant els era, vaig pensar que no em pertocava pas a mi d'amoïnar-m'hi.

A mi em va criar la iaia Marcel·lina, al cel sia, i he de reconèixer que ho va fer tan bé com va poder. Em va inculcar una por cerval als homes a qui ella no podia veure i considerava esca del pecat en totes les seves formes i perdició total de tota dona, només calia veure la seva filla i la seva néta. M'explicava com tots els homes sense excepció eren peluts, pudents, panxuts i poc de fiar i quan jo li deia que el Gerard de la meva classe era tan maco, no tenia cap pèl enlloc i sempre feia una olor molt fresca de Nenuco, es posava a riure i em deia que m'esperés deu anys i ja veuria com les gastava el tal Gerard.

El cas és que els homes, si te'ls mires amb mals ulls, i jo està clar que ho feia, no són gran cosa. Potser no són tan esgarrifosos com me'ls pintava la iaia però amb la majoria poc se'n falta. És un fet fàcilment observable que de tots els animals de la creació són els que tenen més mal resolt el tema pèls. I és que dels pèls dels homes no se sap massa què fer-ne. No sembla propi d'un ésser racional que ha d'anar vestit el fet de tenir la major part del cos recoberta d'una massa pilosa més o menys espessa. Alguns espessa fins a l'extenuació, m'han dit. Jo no he vist massa homes sense roba, bé, de fet, només un, ja us ho explicaré, però us asseguro que en vaig tenir ben bé prou. Però és que fins i tot vestits fan angúnia de veure, *mare-de-deu-sinyó*, si els surten els pèls pel coll de la camisa, per les mànigues, pels forats del nas, per les orelles... ai, ja paro que em marejo...

Com que tot és opinable, hi ha gent que creu que el millor invent de la humanitat ha estat la roda, internet, el mòbil o els tampons, hi ha gent per tot, però jo crec que potser el que més ha contribuït al benestar i la pau social ha estat el desodorant masculí. La llàstima és que així com internet i els mòbils han arribat a totes les cases, el desodorant encara no ha arribat a totes les aixelles i encara hi ha alguns homes que creuen que fer pudor és un signe inequívoc de virilitat. La fallàcia de la panxa cervesera ja no se la creu ningú i ara us faré una petita confessió per demostrar-ho. No em considero una dona de vicis: no he fumats mai, m'he mantingut sempre a més d'una milla de distància de qualsevol droga dura o tova i no he posat els peus en un bingo ni en un casino —escarmentada amb el joc després de jugar-me i perdre totes les meves pagues setmanals durant l'adolescència jugant-me-les al set i mig amb la iaia Marcellina—. Però sí que hi ha una cosa que m'agrada diguem que força i que parlant de vicis suposo que ja l'heu endevinat: m'agrada beure. Dit així sona fatal, però estem en confiança. Que cony, m'agrada beure, i què? La meua mare em va abandonar, el meu pare es va morir, la meua àvia volta perduda pel món i m'ha criat una vella amb el cap a quarts de quinze, què voleu? Algun vici havia de tenir! Tampoc no us penseu que sigui una borratxina d'aquelles amb el nas vermell i la pell d'escorça, no, home, no. Em bec un parell de gintònics cada vespre abans d'anar a dormir d'aquells que la reina mare d'Anglaterra —aquella velleta venerable que semblava que no s'havia de morir mai, però que al final, per sorpresa de tots, sí que va resultar ser mortal— deia que havien curat més súbdits anglesos que tots els metges de la Gran Bretanya junts; i el que sí que m'agrada amb delit és la cervesa alemanya de blat, de la que en consumeixo dos o tres ampolles cada dia amb la pega que es tracta d'ampolles de mig litre, què hi farem si les envasen així! I no tinc ni una engruna de panxa. Així que aquests homes que s'excusen amb la cervesa són uns covards que no s'atreveixen a reconèixer que el que els passa és que mengen com uns bacons i no es belluguen gaire.

Com ja us he dit, fins l'any passat, el meu últim amor va ser el Gerard de 3r B. Era un nen rosset i pàllid amb ulls somiadors que ens portava de corcoll a totes les nenes perquè era l'únic de la classe que anava

amb xandalls Adidas i a més a més, com que el seu pare era alemany, de vegades ens impressionava dient unes paraules molt llargues i misterioses que es negava a traduir i que a les nenes ens semblaven encanteris. Molts anys més tard em vaig entretenir a buscar en un diccionari què volien dir les paraules que recordava com ara «*Kartoffelsalat*» o «*Sauerbraten*» i quan vaig saber que una volia dir «amanida de patata» i l'altra «rostit agredolç de porc» vaig quedar garratibada. Una de dos, o bé el Gerard —Gerhard es deia en realitat, però com que ningú sabia on posar la *h* al final la vam acabar traient— ja era un cínic als nou anys o bé estava fet un autèntic gastrònom. Això no ho sabré mai, perquè a cinquè curs van enviar el seu pare de tornada a Múnic i li vam perdre la pista, però el que sí que és innegable és que el Gerhard o Gerard, ja als nou anys era tot un estratega del màrqueting i la seducció, perquè estareu amb mi que per aconseguir enamorar totes les nenes del curs parlant d'amanides de patata s'ha de ser un fenomen.

No sé si a causa del Gerard o perquè, però des de sempre he sentit una certa debilitat pels homes alemanys. Jo a Alemanya no hi he estat mai i d'alemany de prop només n'he vist un que es deia Helmut i que un dia en una terrassa de Lloret em va dir una cosa com ara «*ijlibedij*» mentre intentava posar-me la mà sota la faldilla. A mi no sé què em va fer més por, si aquella mà peluda furgant entre les meves cuixes o aquella paraula amb tantes is i jotes que vaig pensar que no podia augurar res de bo, així que vaig fugir d'ell cames ajudeu-me. Aquest és l'home alemany que he tingut més aprop i si vull ser franca i fidel a la veritat hauré de confessar que fins l'any passat l'especificació d'alemany sobrava i tot, aquest era l'home que havia tingut més a prop.

Però malgrat la desagradable experiència amb el Helmut vaig seguir pensant que un poble entès principalment en cerveses i cotxes no pot ser cap mal país, i que si mai trobava un altre alemany amb els dits no tan llargs com aquell, podríem fer tracte. A mi els cotxes no m'interessen i els diferencio únicament pels colors —amics entesos en automobilisme m'han dit que això és una absoluta heretgia que no entenen com no està penada per la llei—; però les cerveses sí que m'interessen i penso que tenir coses amb comú amb un home és un bon punt de partida i que amb una de sola n'hi ha d'haver ben bé prou.

Sóc bibliotecària i arxivera. Quan la iaia Marcellina va saber que volia estudiar aquesta carrera es va alegrar una cosa de no dir, però no pas perquè pensés que eren uns estudis amb un gran futur, sinó perquè la seva veïna Hermínia, en qui la meva iaia creia com si fos l'oracle de Delfos, li havia dit que podia estar ben tranquil·la si estudiava això perquè allà no hi trobaria ni un home. I va ser ben bé així, en tots els anys de carrera mai vaig coincidir amb cap noi. La Cristina, que era una companya alhora finolis i destralera, deia sempre que «si algú té penis no el deuen deixar passar per la porta, en aquest cony de facultat, sinó no m'ho explico!» Dic que la Cristina era finolis perquè era l'única persona del món capaç de dir la paraula *penis* sense posar-se a riure, però alhora destralera perquè no ha estat documentat mai en tota la història de la humanitat ningú que fes servir tan sovint la paraula *cony*, no sé si m'enteneu.

El cas és que vaig passar tota la carrera lliure de perills, a moltes milles de qualsevol home —i no em pregunteu d'on em ve aquesta mania de mesurar-ho tot amb milles, mai he posat els peus a Anglaterra i exactament una milla no sé quant fa, però m'agrada, ves, deu ser per influència dels gintònics de la reina mare—. Ja he dit que no he posat els peus ni a Alemanya ni a Anglaterra i ho podria anar dient de tots els països del món perquè el cas és que no els he posat mai fora de Catalunya, excepte una vegada que vaig pujar a Andorra. Sóc una barcelonina radical, quan surto de l'àrea metropolitana em sembla que em falta l'aire i no acostumo a abandonar el barri de Sants si no és en casos d'extrema necessitat. No és que tingui res en contra dels països estrangers, déu-me'n-guard, però sempre he pensat que viatjar és car, és lluny i fa mandra. La meva amiga, la Trudetes, em diu que hauríem de veure món, ni que fos Salou, però a mi només de pensar en la sorra de la platja i tot aquell munt d'homes amb calça curta i les carns al sol em ve mal.

Veig que me n'he tornat a anar per les branques... ara no és la iaia Marcellina, però no sé a què treu cap que us parli de la Trudetes i de Salou si el que vull explicar és com l'any passat em vaig enamorar de dos homes després de trenta anys de no fer-ho.

Durant molts anys la Trudetes i jo vam ser inseparables perquè resultava que érem les dues úniques noies de la Carretera de Sants que ens havíem quedat solteres, o conques, o per vestir sants, com vulgüeu dir-ne; però

fa cosa de tres anys la Trudetes em va dir que es casava. Li vaig demanar esbalaïda com era això de que es casava si no m'havia pas dit que prèviament s'hagués enamorat i la Trudetes es va posar a riure i em va fer tota una conferència sobre que això de que si no t'enamoraves no et casaves només va passar en els vint o trenta dissortats anys que van passar entre la fi dels matrimonis de conveniència i l'adveniment d'internet, que és la gran agència global de col·locació matrimonial. Em va explicar que els casaments s'havien fet tota la vida per encàrrec ja que a l'hora de formar una família enamorar-se ha estat vist sempre com una extravagància o una nosa. Cap als anys seixanta, amb el relaxament dels costums, es va perdre la sana pràctica que fossin els pares qui escollissin la parella pels seus fills. I així el jovent dels anys seixanta en endavant es va haver d'anar buscant la vida amorosa amb més pena que glòria i anar de *guateques*, després a la *disco*, després a les *macros* i després a les *rave*, fins que entrat el segle XXI, quan a la gent ja se li estava acabant la paciència de tant intentar lligar remenant el cul amb músiques cada cop més estridents, l'invent dels americans pensat per fer la guerra —com tots els invents, de fet, perquè tots sabem que sense els enginyers militars encara seríem a l'edat de pedra— es va convertir en el millor invent de la humanitat per fer l'amor. Internet és l'agència matrimonial perfecta. Ara casar-se està a l'abast de tothom només en un clic. Tot això em va explicar la meva amiga per fer-me entendre d'on havia tret el seu flamant marit. Es veu que un dia va entrar en una web de contactes i allà va conèixer un encofrador de trenta-cinc anys que tenia ganes de casar-se amb qui fos i aquesta va ser ella. L'encofrador es diu Ramon i la Trudetes afirma que tot i que és pelut i una mica panxut, no és pudent i és bastant de fiar.

Sí, ja sé que no m'heu fet venir per a què us expliqui la història d'amor de la Trudetes sinó la meva. Començaria a ser sospitós que volgués posposar-ho més. Sé que és per sentir això que heu escoltat amb educació tot el que us he volgut dir, però en el fons dels vostres ulls veig com hi comença a brillar la impaciència i que si sou encara aquí és per sentir el final de la meva història i saber què va passar amb els dos homes de qui em vaig enamorar l'any passat.

No és fàcil d'explicar, no ho és. No sé per on començar i encara menys per on acabar, perquè quan es pot donar per acabada una histò-

ria? No tornar a veure a algú vol dir que la història amb ell s'ha acabat? I al cap i a la fi, com podem estar segurs que no tornarem a veure mai més algú si la vida és tan estranya i fa tantes voltes i giravolts que el que és extraordinari és precisament no tornar-se a trobar mai més amb algú.

L'Ármann Ásgeirsson va entrar una tarda a la biblioteca buscant tractats d'ornitologia. Em va explicar que era biòleg especialitzat en ocells i que estava fent una estada d'uns mesos a Catalunya per estudiar les aus mediterrànies. O això és el que em va semblar sentir perquè des del mateix moment que aquell home altíssim de pell clara i cabells gairebé blancs de tant rossos va entrar en el meu camp de visió, vaig sentir un impacte físic tan fort que vaig tardar uns minuts a adonar-me de què m'estava passant, adonar-me de com la sang em circulava amb més lentitud a les venes, la respiració se'm parava i tots els músculs es posaven en tensió i després s'afluixaven tots alhora i em feien tremolar. Els francesos, que d'aquestes coses hi entenen, en diuen *coup de foudre*, cop de llamp, i realment no se m'acut com es podria explicar millor. A mi una cosa semblant no m'havia passat mai abans i en el primer moment fins i tot vaig sospitar que es podia tractar d'un atac de feridura, però vaig saber que no quan en lloc de perdre el sentit i caure rodona a terra traient baba, el meu cervell va començar a produir unes imatges esbojarrades consistentes en aquell home ja sense roba i jo amb les faldilles amunt enganxada a les seves cuixes com una paparra. Tot això m'estava passant pel cap mentre jo mirava d'una manera aparentment professional la base de dades de la biblioteca a l'ordinador i ell esperava darrera el taulell recolzant la seva mà enorme i clara molt a prop del teclat. Li vaig demanar il·lusionada si era alemany i va somriure i em va dir que no, que venia d'un país encara més fred i més fosc que Alemanya, encara que això semblés impossible, que venia d'Islàndia, de Reikiavik.

No podria assegurar que l'Ármann Ásgeirsson fos un home guapo, però era molt alt i ample d'espatlles. A mi em va commoure especialment la seva mirada intel·ligent i tímida i la seva manera lenta de caminar com si mirés sempre molt bé on posava els peus i tingués algunes dificultats per moure un cos tan enorme. Una de les poques conclusi-

ons que he arribat a la vida sobre l'amor és que consisteix a intentar trobar el nom exacte del color dels ulls d'algú. Els ulls de l'Ármann eren del color d'un bri d'herba acabava de néixer quan té una goteta de rosada al damunt. Aquest era el color dels seus ulls. L'Ármann Ásgeirsson va anar venint de tant en tant a la biblioteca i de mica en mica ens vam anar fent alguna cosa semblant a amics. O potser ni tant sols això, no ho sé. Jo el desitjava en silenci d'una manera salvatge que no havia sentit mai abans i ell sovint em mirava als ulls amb un gest que a mi em semblava vagament interrogatiu com si no entengués què volia d'ell. Mai vam arribar a tocar-nos, ni un sol lleuger contacte de la mà, ni un contacte casual d'una cama amb l'altra sota la taula. I menys encara els dos petons típics que els llatins repartim amb aquella alegria i que la gent del nord consideren pràctica semisalvatge. Res. Vam seure de vora a vora molts cops perquè jo l'ajudava sovint amb les seves consultes dels catàlegs de les altres biblioteques i un d'aquells dies seiem molt a prop l'un de l'altra, ell inclinat al damunt meu gairebé com si m'abracés i entre la seva pell i la meva només hi havia mil·límetres de separació però no ens van arribar a tocar ni un sol instant. Aquell va ser el moment més intensament eròtic de la meua vida, sobretot quan ell va agafar aire pel nas i el va deixar sortir molt lentament amb una mena de sospir sord abans d'enretirar-se una mica. Aquell dia va marxar de la biblioteca torbat i va tardar molts dies a tornar. Quan ho va fer va ser per acomiadar-se i dir-me que tornava cap a Reikiavik. No sé d'on vaig treure la gosadia per dir-li que em sabia greu que marxés i que el trobaria a faltar, però em va respondre que no me'n sabés, perquè ell era un home fred i fosc, com la seva ciutat. Va marxar arrossegant una mica els peus i acotant el cap per no topar contra l'ampit de la porta i ja no el vaig tornar a veure mai més. Un final banal i patètic per la que havia estat la meua gran història d'amor. Un final que vaig suportar com una més de les derrotes que ens infringeix la vida adulta, ja de per sí banal i patètica.

Pocs dies més tard, vaig anar a fer el cafè al bar de sempre abans d'entrar a la biblioteca i hi havia un cambrer nou. Em va obsequiar amb unes pastetes de pistatxo que em va explicar que havia fet ell

mateix i aprofitant que l'amo del bar no hi era i no hi havia ningú més al local, es va asseure a la meua taula per xerrar amb mi. Em va explicar tota la seva vida de cap a peus, em va dir que jo era preciosa, la dona més maca que havia vist mai, em va confessar tot agafant-me la mà que ell se sentia molt sol i em va demanar el telèfon. Tot plegat en poc més de vint minuts. Es deia Rachid Yahami i era algerià, feia dos anys que vivia a Barcelona on havia vingut perquè s'havia casat amb una catalana deu anys més gran que ell que havia conegut per internet i l'havia estat mantenint fins que se'n va cansar i el va posar a servir cafès al bar del seu cunyat. Es sentia desgraciat i desaprofitat perquè ell al seu país havia estudiat medicina, era ginecòleg, em va explicar amb una rialla una mica torçada.

En sortir del bar em rodava el cap. Aquell desconegut amb vint minuts m'havia explicat més coses d'ell mateix que l'Ármann amb mig any, m'havia agafat la mà amb força, m'havia tocat la cuixa, m'havia petonejat a galta i galta i tenia el meu telefon.

Em vaig preguntar esbalaïda com podia ser que uns milers de milles de distància en el lloc de naixement poguessin crear homes tan diferents entre ells, però alhora tan semblants l'un i l'altre al clima del seu país: la fredor que jo intuïa volcànica de l'Ármann contra l'escalfor asfixiant del Rachid.

L'endemà mateix em va trucar per veure'ns i vam anar quedant un dia sí i un altre també. A la cinquena cita se les va enginyar per acompanyar-me a casa, i un cop allà es va començar a treure la roba amb tota la naturalitat i a descordar-me hàbilment els botons de la camisa. Quan el vaig mirar esparverada i li vaig demanar a veure què estava fent, em va mirar estranyat amb una mitja rialla i em va dir que quan una dona convidava un home a casa seva generalment era per fer l'amor amb ell. O no era aquest el cas? Va demanar-me prudent. El vaig abraçar fort i tota avergonyida li vaig dir que no sé què acostumaven a fer les altres dones, però que per a mi no era tan fàcil. Quan em va veure tan apurada es va comportar amb molta tendresa i mentre m'acariciava suaument l'esquena em va dir que li expliqués què em passava. Quan sense ni gosar mirar-lo a la cara li vaig confessar que jo era verge, ell va quedar en silenci i jo no volia mirar-lo per-

què pensava que estaria vermell de fúria i començaria a buscar amb la mirada la seva roba per marxar volat de casa meva. Però quan vaig aixecar el cap em vaig trobar amb uns ulls tindríssims i una veu molt fluixeta que em deia que això a ell no li havia passat mai abans, que estava emocionat, commogut, i que no havia de témer res perquè seria molt delicat amb mi. Quan li vaig confessar que una miqueta de por sí que en tenia, em va fer l'ullet i em va recordar que ell era ginecòleg, així que podia estar ben tranquil·la perquè estava en mans d'un professional.

Va ser magnífic, colossal, el Rachid em va conduir per camins de dolçor i plaer que no m'havia ni imaginat que poguessin existir. Suposo que tots vostès, senyora jutgessa, senyors i senyores del jurat, han fet l'amor alguna vegada. O potser no, no hi ha res de segur a la vida, la capa espessa de l'aparença ens oculta sempre la veritat i per la cara no es pot jutjar mai una persona, imaginar-se què ha fet i què no, però per una qüestió merament estadística donaré per fet que sí, que tots vostès coneixen les dolçors i les pulsions salvatges del sexe i per això no entraré en detalls que en aquesta sala i tan fora de context no seria adequat esmentar. Però sí que els he de confessar que em vaig sentir totalment feliç per primer cop a la meva vida. Em vaig enamorar bojament del Rachid i aquest adverbí, bojament, no el dic per fer bonic ni d'una manera metafòrica, no, és absolutament literal, em sentia com si m'hagués tornat boja d'amor i de desig. És probable que tots vostès hagin viscut també en un moment o altre de la seva vida aquest trasbals absolut de l'ànim que és *l'amour fou* —i vinga amb els francesos!—. I els que no l'hagin viscut mai, a hores d'ara no sé si són de plànyer o d'admirar, amb els anys cada cop m'he anat tornant menys categòrica i més cagadubtes.

Em vaig enamorar bojament del Rachid i ell en un primer moment també de mi, però quan li vaig començar a reclamar que el volia veure més i més sovint es va anar fent el fugisser, va començar a posar excuses i em va acabar reconeixent que en el fons estimava la seva dona, que ella estava esperant una criatura i que seria millor que ens deixéssim de veure. El dia que em va dir això jo vaig agafar una ampolla de ginebra i una de tònica, em vaig asseure al terra en un

racó de la cuina i les vaig buidar totes dues fins que devia caure adormida perquè em vaig despertar al cap de moltes hores, amb l'esquena escruixida, el cap desfet i la sensació certa d'haver sobreviscut de pur miracle.

I ja no el vaig tornar a veure mai més, al Rachid. No sé què se n'ha fet, no en tinc ni la més remota idea, igual que de l'Ármann. No em tornin a preguntar on són els dos únics homes que he estimat a la meua vida perquè no ho sé. Els dos cossos que han trobat enterrats en un racó del meu jardí no se m'acut de qui dimoni poden ser i encara menys qui els ha pogut posar allà.

